

De două ori, „Silvia”

(Costin Popa – 18 mai 2014)

La Opera Națională Română Timișoara și Opera Română Craiova, cunoscuta operetă a lui Emmerich Kálmán a văzut recent luminile rampei în două noi producții, semnate de realizatori maghiari. Mâna expertă a regizorilor din țara vecină pentru genul operetei este cunoscută și unanim apreciată. Chiar și Teatrul Național de Operetă și Musical „Ion Dacian”, actualmente integrat Operei Naționale București, recursese acum câțiva ani la renumitul KERO®, directorul Teatrului de Operetă și Musical din Budapesta, pentru o nouă montare a aceluiași titlu.

Vervă și inedit

Directorul general al scenei lirice timișorene, Corneliu Murgu, l-a invitat pentru premiera de la începutul lunii mai pe regizorul György Korcsmáros, care i-a avut alături pe conaționali Éva Horváth (decoruri) și Gábor Bakó (coregrafia), pe orădeanca Amalia Judea (costume).

A rezultat un spectacol cuceritor, desfășurat într-un cadraj scenografic potrivit, cu decoruri abundente, tipice pentru „La belle époque”, cu tente de „art nouveau”, poate excesive în primul act (un plus de lumină în scenă ar fi fost benefic), mai echilibrate în cel secund dar cu o idee inedită, delicioasă în ultima secvență, a cărei acțiune a fost transpusă într-o stațiune balneară, pe malul unui lac. De la elegantele costumații de cabaret budapestan la cele de salon vienez, iată-ne în plin ambient de vară, de plajă și sport, nu lipsit de șic, în care dansurile... înotătorilor cu „labe de găscă” au fost mai mult decât simpatice. „Spargerea” atmosferei, care a dus și la un crescendo de imagine pe parcursul celor trei acte, a fost marea găselniță a echipei de realizatori, a incitat asistența. Combinațiile de culori, diversitatea, extravaganța au fost țelurile dorite și împlinite de semnatară costumelor.

Korcsmáros a vitalizat platoul, susținut de excelenții balerini, maștri ai ceardașului, cancan-ului și valsului, a lucrat cu toți interpreții, conturând personaje care se rețin, de la ținuta de june-prim a lui Bogdan Roman (Edwin) la comicul lui Cristian Rudic (surprinzător de mobil în Boni, cu toată masivitatea sa), de la pasionala și frumoasa Narcisa Brumar (Silvia) la atrăgătoarea Gabriella Varvari (Stassi). Nu uit verva lui Mihai Prelipcian (Mișka), a lui Dan Patacă (Feri), morga lui Camil Mara (Leopold Maria, cel cu look à-la-Cézanne, în ultimul act) sau alura rigidă a Gabrielei Toader (Cecilia). Toți componenții numeroasei distribuții s-au achitat cu profesionalism de rolurile care le-au revenit. Tradiționalele gaguri și poante nu au lipsit, o altă găselniță de mare efect fiind corul cântat înadins fals la aniversarea Ceciliei, în actul al III-lea. Nostim moment!

Spectacolele următoare vor mai fluidiza rostirea prozei, eliminând sincopile și sporind expresivitatea și penetranța declamației teatrale. Ca exemplu pozitiv poate fi luat baritonul Dan Patacă, la polul opus situându-se emisia nazală a baritonului Cristian Rudic.

Soprana Narcisa Brumar a impresionat prin strălucirea vocii, îndeosebi în registrele central și înalt, cel grav rămânând uneori estompat. Partenerul direct, Bogdan Roman, are unul din glasurile tenorale de mare perspectivă, recomandat prin timbralitatea plăcut rezonantă, frazarea bine derulată și acutele care dezvoltă sonorități ample, pătrunzătoare. Câteva inconstanțe în proiecția de sunet pot fi puse pe seama tinereții și lipsei de experiență, consolidările fiind așteptate cât de

curând. Și Gabriella Varvari are o voce de frumoasă culoare, cu care a conturat o eroină câteodată severă, diversă față de tipologia obișnuită a personajului său. Este drept că spectacolul timișorean a ales o mezzosoprană pentru rolul Stassi, în locul unei subrete.

Narcisa Brumar

Bogdan Roman și
Gabriella Varvari

Cristian Rudic

Cursivitatea muzicală a fost asigurată de dirijorul Peter Oschanitzky, stăpânul timpilor bine cumpăniți, la pupitrul admirabilei Orchestre a Operei timișorene, cu concursul Corului bine pregătit de Laura Mare.

Prințesa ceardașului

După numai două săptămâni, din nou „Silvia”, de data aceasta la Opera Română Craiova. Directorul Antoniu Zamfir a încredințat montarea echipei compuse din András Kürthy (regia), craioveanul Răsvan Drăgănescu (costume, decoruri) și clujeanul Adrian Mureșan (coregrafia). Spiritul lui Kálmán, antrenul, însuflețirea, crearea atmosferei au fost comandamentele pe care s-a sprijinit regizorul, aducând transpuneri veridice printr-un joc de scenă expresiv și bune relaționări între personaje. Mobilitatea lor a conferit dinamism tramei.

În primul act decorurile au fost simple, schematice, atemporale, cu oarecare inspirații orientale, iar în cel secund au strălucit – la propriu – prin decorațiuni aurii și argintii care, din nou au sugerat bogăția Orientului, deși picturile aminteau de culorile din „Perioada aurie” a lui Klimt. Actul ultim a amintit imaginea idilică a unei promenade la lumina felinarelor, încheiată în norii primului Război Mondial ce avea să înceapă.

Pentru epoca acțiunii, costumele au fost corespunzător desenate, cu remarci pentru cele ale Silviei, Ceciliei (actul secund) și ale lui Stázi. (Cititorul va observa ortografierea diferită a unor nume de personaje. Am reprodus-o conform caietelor-program, ce reflectă versiunile traducerii libretului folosite la Timișoara, respectiv Craiova.)

Soprana Renata Vari a fost Silvia, adevărată prințesă a ceardașului, cu alură de divă, elegantă, senzuală și plină de patos. A expus un glas cu timbru cald, rotund, sonor aproape pe întregul ambitus, a cântat cu accente nuanțate și a format un cuplu artistic bine sudat cu experimentatul tenor Cosmin Marcovici (Edvin), care a frazat poetic și seducător în autentică manieră a valsării vieneze. Asprimea notelor înalte a venit uneori surprinzător.

Foarte tână soprana Noemi Modra a fost Stázi, jucăușă, șarmantă, cu cânt delicat recomandat de o voce proaspătă și luminoasă. În plus, s-a arătat o desăvârșită dansatoare, alături de un partener pe măsură, Laurențiu Nicu (Boni), foarte bun diseur, sonor și convingător în expunerea prozei. În

planul rostirii cu naturalețe de teatru a replicilor, îi mai remarc pe Edith Mag (Cecilia, cu binevenite reminiscențe ale trecutului de stea de cabaret), Peter Hercz din Ungaria (Miska), dar și pe Cosmin Vasilescu, într-o excelentă compoziție a decrepitului Leopold Maria. În antiteză, Adrian Grădinaru (Arhiducele Ferdinand) sau Dan Cornescu (nostalgicul Feri, destul de uzat vocal).

Dan Cornescu
și Renata Vari

Renata Vari

Peter Hercz
și Dan Cornescu

Spectacolul va avea de câștigat odată cu dinamizarea tuturor dialogurilor și eliminarea hiatusurilor între unele numere de proză. Accidentalele „bâlbe” (Silvia, Cecilia, Miska) pot fi puse pe seama emoțiilor premierei.

La pupitrul ansamblurilor Operei Române Craiova dirijorul Gheorghe Stanciu a adus experiența sa în sensul unei idei coerente de spectacol plin de vivacitate, în fața unei orchestre deseori firave și, pe alocuri, neatente la fermitatea atacurilor. Micile decalaje (Miska, Feri, Boni, corul de la începutul ultimului act) au fost rezolvate cu promptitudine.

Spre bucuria melomanilor timișoreni și craioveni, mari iubitori ai operetei clasice (oare cine nu e?), „Silvia” de Kálmán și-a reluat drumul în haine noi. Să fie însoțită în continuare de succesul consfințit de serile premierelor!